

8.

Великодушието на Петра.

Столника Желябуский направилъ такъво преступление, щото по справедливостъ заслужвалъ публично наказание и заточение, на което и билъ осъденъ отъ военния съдъ; рѣшението било подписано и потвърдено отъ царя. Най-голъмия синъ на престъпника, человекъ младъ и личенъ, като узналъ за туй рѣшение, при излизанieto на Петра изъ двора падналъ предъ краката му и съ сълзи на очитѣ си казалъ :

— Милость Господарю! не дерзая да моля нето да отдавамъ негодование и несправедливостъ на рѣшението на вещитѣ съдии по престъпничеството на баща ми, знамъ че правосъдието туй изисква, азъ не дерзая да прося друго освѣнъ вашата милость, вашето милосърдие; мойта просба, мойта молба е да пренесете наказанието на баща ми вързъ мене. Той въ старостта и слабостта си, подобно наказание, да претърпи не може, а азъ, като младъ и силенъ, ща мога да понесъ и претърпя всичко и съ туй ще заплатя за рождението си на тозъ свѣтъ. По тозъ начинъ, безъ да са нарушава и вашето правосъдие, ще избавя и майка си, която тоже не ще бжде въ състояние да понесе печалитѣ на горестното лишение на мъжа си; а малолѣтнитѣ си братия и сестри ще избавя отъ несносно бѣдствование, което може би да причини безчестие на цѣлия нашъ родъ.

Господаря, чувствително докаченъ отъ такъва синовна нѣжностъ, дигналъ го, цалуналъ го и казалъ :